

ници и се вмъкналъ съ тѣхъ ношѣ въ градъ тѣ. Тии, прѣоблѣчени на играче, влѣзли въ къшта та, дѣто се веселили мъчителете ти, и ги избили; послѣ накарали спартанската стража да излѣзе отъ тивската твѣрдина (379 г.) Спартанци ти пратили възъ Тива силна войска. Тиванци ти дали главатарството на приятель тѣ Пелопидовъ Епаминонда, който до тогава билъ малко познатъ, нѣ крилъ у себеси голѣма дарба. Той живѣлъ много просто и умѣрено, не билъ лакомъ за имане и не се подкуповалъ. Еднажъ персидскии пратеникъ му принеслъ много злато. Епаминондъ казалъ: »любезнии ми приятелю, ако намѣрение то на твой тѣ царъ е добро за моето отечество, даръ тѣ е непотрѣбенъ; а ако неговото намѣрение е лошо, ни злато ни сребро не може да ме накара да промѣня длъгъ тѣ си«. При градецъ Левктра (въ Бютия) една малка тиванска войска се ударила съ спартанци ти. Епаминондъ измислилъ много искусенъ редъ срешта по-голѣмата сила на неприятель тѣ. Той нагласилъ главна та часть на пѣшата си войска по 50 души на купъ, и съ тая войска пробилъ спартанскии строй (който билъ разреденъ на широко, нѣ ималъ само по 12 души на купъ). Спартанци ти се побъркали, нѣ пакъ сполучили да се туреть на редъ, и штѣли да обиколеть Епаминонда отъ страна. Нѣ Пелопидъ ударилъ възъ тѣхъ съ Свештена та си войска, която била събрана отъ тивски млади юнаци. Спартанци ти, слѣдъ единъ упоритъ и крѣвопролитенъ бой, оттеглили се въ станъ тѣ си, и пратили да молятъ старѣйшини ти да закопаятъ наднали ти войници; съ това тии тържественно припознали себе си за побѣдени.

Тиванци ти, кото прѣди се слѣли въ Гръцци ти и които били лѣнивъ и дивъ народъ, отеднажъ достигнали пѣрвѣнството въ цѣла Гръция, и освободили много градове отъ власть та на Спарта. Нѣ пѣрвѣнството имъ траяло само до тогава, доклѣ били живи Пелопидъ и Епа-